

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพปัจจุบันของสังคมที่แออัดประกอบกับค่าครองชีพที่สูงทำให้มนุษย์ต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ทำให้เกิดภาวะที่เป็นผลเสียโดยตรงกับร่างกายและเป็นผลสืบเนื่องไปถึงระบบเศรษฐกิจและสังคม ดังนั้นการที่จะทำให้ทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นจะต้องได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพเสียก่อน ซึ่งในการพัฒนาของสังคมไทยท่ามกลางกระแสของการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และเพื่อให้ก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง สามารถแข่งขันกับนานาประเทศ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในชาติจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยต้องพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา ความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรมและ จริยธรรม สำหรับการพัฒนาดังกล่าวนี้นี้ กิจกรรมกีฬาเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุด เพราะการเล่นกีฬาเป็นการออกกำลังกายที่เหมาะสม ที่สามารถสร้างความสมบูรณ์แข็งแรงทุกส่วนของร่างกายไม่ว่าจะเป็น กีฬาชนิดใด

การออกกำลังกายและการเล่นกีฬามีการกล่าวถึงอย่างกว้างขวาง ในการสร้างความแข็งแรงสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ เป็นกระบวนการทางธรรมชาติที่ทำให้มีอวัยวะต่าง ๆ มีการใช้งานได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและเพียงพอที่จะทำให้ร่างกายเจริญเติบโตและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของร่างกายให้ดีขึ้น สุขภาพจิตดีขึ้นอันมีการยอมรับกันโดยทั่วไปว่าสุขภาพดีเป็นความต้องการของทุกคนและมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการมีสุขภาพดีเป็นบ่อเกิดของคุณภาพด้านต่าง ๆ ซึ่งส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง จิตใจ อารมณ์ สังคม ประเทศและโลก นอกจากนี้การกีฬายังช่วยพัฒนาคุณสมบัติต่าง ๆ ของความเป็นมนุษย์ คือ พัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ความมีน้ำใจ นักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะ อุดมคติ อุดมคติ เสียสละ สามัคคีเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี (วาสนา คุณาภิสิทธิ์, 2540) ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคนให้มีคุณภาพทั้งด้านความรู้ ความสามารถ และด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต โดยใช้การออกกำลังกายและการกีฬาเป็นสื่อ เพื่อช่วยให้ประชาชน มีร่างกายที่ดี มีน้ำใจนักกีฬารู้จักเสียสละ ฝอยคลายความเครียด มีคุณธรรม จริยธรรม ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2544)

ฟุตบอลเป็นกีฬาสากลที่ได้รับความนิยมจากบุคคลทั่วไปในทุกระดับชั้น ทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ เพราะเป็นกีฬาที่สามารถเล่นร่วมกันได้หลายคน ทำให้เกิดความสามัคคี ความสัมพันธ์ในหมู่คณะ ส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ห่างไกลยาเสพติด และยังเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาทางด้านจิตใจ เช่น การมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ในประเทศไทย กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมที่สุด ซึ่งจะเห็นได้จากในช่วงการแข่งขันฟุตบอลโลก ประชาชนคนไทยจำนวนหลายล้านคนเฝ้าติดตามชมการแข่งขันอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา เป็นการแข่งขันที่สนุกสนาน เร้าใจ ดึงดูดใจ โดยแต่ละครั้งได้มีการพัฒนารูปแบบการเล่น เทคนิค แท็คติก ใหม่ ๆ อยู่เสมอ ทำให้เกมตื่นเต้น เร้าใจ และประทับใจ (ประโยค สุทธิสง่า, 2541)

กีฬาฟุตบอลยังช่วยในการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ชื่อเสียงของประเทศให้เป็นที่รู้จัก เช่น ประเทศเซเนกัลที่เข้าแข่งขันมหกรรมฟุตบอลโลก 2002 จากประเทศเล็ก ๆ ในทวีปแอฟริกา หรือบราซิล ประเทศแห่งกาแฟ ซึ่งปัจจุบันเป็นแชมป์ฟุตบอลโลกหลายสมัย ส่วนนักฟุตบอลที่มีฝีเท้าดีจะได้รับการกล่าวขาน ยอมรับ และติดตามชมจากประชาชนทั่วโลกซึ่งมีผลถึงรายได้ที่เพิ่มมากขึ้น เช่น จีเนอดีน ซีดาน, เดวิด เบ็คแฮม, โรนัลโด้ เป็นต้น

จากการที่กีฬาฟุตบอลได้รับความนิยมสูงสุดจากประชากรโลก (ประโยค สุทธิสง่า, 2541) ผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ว่านักกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬา สมาคม และสหพันธ์กีฬาที่เกี่ยวข้องได้รับผลประโยชน์มากมาย จำนวนคนที่เข้ามาในแวดวงของกีฬาฟุตบอลจึงมีจำนวนมาก นักกีฬาฟุตบอลนับเป็นผู้ที่ได้รับความสนใจ และปรากฏตามสื่อต่าง ๆ ปัจจุบันมีคนที่สนใจทั้งดูและเล่นกีฬาฟุตบอลมากขึ้นเรื่อย ๆ

ปัจจุบันกีฬาฟุตบอลมีการพัฒนาจนถึงระดับอาชีพหรือในระดับสโมสร และมีเงินหมุนเวียนในระบบจำนวนมาก และนักกีฬาที่เล่นในระดับอาชีพจะมีเงินรายได้จากการเล่นฟุตบอลมาก ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่กระตุ้นให้คนเล่นฟุตบอลมากขึ้น ซึ่งสิ่งนี้เองที่สอดคล้องกับงานวิจัยของกิลและคณะ (Gill et al, 1983) ดูด้า และอัลลิสัน (Duda & Allison, 1990) และไวส์และฮอร์น (Weiss & Horn, 1990) ที่พบว่าในการเข้าร่วมกิจกรรมของมนุษย์มีการคาดหวังประโยชน์ทางด้านการพัฒนาทางร่างกายและจิตใจแล้วยังมี การคำนึงถึงในเรื่องอื่น ๆ อีกด้วย เช่น เรื่องของความสนุกสนาน ตื่นเต้นท้าทาย การได้รับรางวัล และผลประโยชน์ทางสังคม

ประเทศไทยมีการพัฒนาทางด้านกีฬาฟุตบอลอย่างจริงจังและเป็นระบบ สังเกตได้จากการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในกิจกรรมกีฬาต่าง ๆ เช่น กีฬาฟุตบอลนักเรียนกรมพลศึกษา กีฬาฟุตบอลเขตการศึกษา และกีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ ที่เป็นการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชน ที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี ซึ่งในการแข่งขันแต่ละครั้งจะมีเบี้ยเลี้ยงให้กับนักกีฬา แต่ก็เป็นรายได้จำนวนน้อย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในระดับสโมสรที่เป็นการแข่งขันใน

ระดับอาชีพ เช่น การแข่งขันฟุตบอลโปรวินเซียน ลีก, การแข่งขันฟุตบอลไทย ลีก ที่มีรายได้จากการเล่นฟุตบอลจำนวนมาก ซึ่งรายได้นั้นก็ขึ้นอยู่กับความพร้อม และสถานะทางการเงินของแต่ละสโมสร และนักกีฬาฟุตบอลที่อยู่ในระดับอาชีพ หรือเรียกว่านักกีฬาระดับสโมสร ก็เป็นนักกีฬาฟุตบอลที่มีความสามารถสูงและก้าวขึ้นมาจากนักกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชน

แรงจูงใจเป็นกระบวนการหนึ่งของจิตวิทยาที่มีความสำคัญกับตัวนักกีฬาและบุคคลหลาย ๆ ฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬา และแรงจูงใจสามารถเกิดขึ้นได้หลายแหล่ง ทั้งจากภายใน และภายนอกของตัวนักกีฬา แรงจูงใจเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำ พฤติกรรมและความสามารถของมนุษย์ ซึ่งหากบุคคลใดมีแรงจูงใจที่สูงจะส่งผลให้บุคคลนั้นมีการกระทำที่มากขึ้น มีความพยายามมากขึ้น แรงจูงใจในการเล่นกีฬามีส่วนเกี่ยวข้องนับตั้งแต่ยังไม่เข้าร่วมจนเริ่มเล่นกีฬา ต่อเนื่องมาถึงแรงจูงใจที่ทำให้หรือมีอิทธิพลให้ยังคงออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา (สปีซาย บุญวิรุบุตร, 2541) ซึ่งแต่ละคนมีสาเหตุ บังคับ แรงจูงใจหรือความต้องการที่แตกต่างกัน จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้มีความมุ่งมั่น และความพยายามที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อความสามารถในการเล่นกีฬา การศึกษาของเออร์วิล์ (Early, 1987 อ้างถึงใน สุริย์ พันธุ์รักษ์, 2541) และสวินีย์ (Sweeney, 2002) พบว่า ระดับของความสามารถ การรับรู้ และระดับของการแข่งขัน มีความสัมพันธ์กับระดับของแรงจูงใจ ซึ่งในกลุ่มนักกีฬาที่มีความสามารถระดับสูงและความสามารถระดับต่ำมีแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่านักกีฬาที่เก่งจะมีแรงจูงใจที่สูงกว่านักกีฬาที่ไม่เก่ง และเมื่อเป็นเช่นนั้นในนักกีฬาที่เป็นตัวจริงก็น่าที่จะมีแรงจูงใจที่สูงกว่านักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ส่วนในนักกีฬาที่มีความสามารถระดับสูง รวมทั้งในด้านของ อายุ และประสบการณ์ ก็มีความเป็นไปได้ที่จะมีลักษณะของแรงจูงใจที่ต่างกัน และมีการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในประเทศไทยในนักกีฬาสมัครเล่นหลายชนิด เช่น นักกีฬาเซปักตะกร้อ (ประเชิญ รอดบ้านเกาะ, 2544) นักกรีฑา (ศิริพร สามเพ็ชรเจริญ, 2539) นักยกน้ำหนัก (ดนัย ยาหอม, 2538) และพบว่าผลการศึกษาเป็นไปในแนวทางเดียวกัน กล่าวคือนักกีฬามีลักษณะของแรงจูงใจที่เป็นภายใน (ด้านสุขภาพ อนามัย ความรัก ความถนัด และ ความสนใจในการกีฬา) มากกว่าภายนอก (ด้านผลประโยชน์และรายได้) แต่ยังไม่มีความชัดเจนของการศึกษาในกลุ่มนักกีฬาระดับอาชีพ (ระดับสโมสร) ในประเทศไทย และยังไม่มีการศึกษาเรื่องลักษณะของแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชนและระดับสโมสร

ดังนั้นการศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชนและระดับสโมสร ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัยนี้ไปเป็นแนวทางในการสร้างเสริมแรงจูงใจให้แก่ นักกีฬาฟุตบอลและผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมและแข่งขันให้ถูกต้องพร้อมทั้งสามารถพัฒนาให้นักกีฬามีศักยภาพเพิ่มขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงงูใจภายในและภายนอกในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชนและระดับสโมสร ตัวจริงและตัวสำรอง
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงงูใจภายในและภายนอก ในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชนและระดับสโมสร
3. เพื่อเปรียบเทียบแรงงูใจภายในและภายนอก ในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลของตัวจริงและตัวสำรอง

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีแรงงูใจภายในและแรงงูใจภายนอกแตกต่างกัน
2. นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและและตัวสำรองมีแรงงูใจภายในและแรงงูใจภายนอกแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะของแรงงูใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาในระดับเยาวชนและระดับสโมสร
2. ทำให้ทราบถึงลักษณะของแรงงูใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงกับนักกีฬาตัวสำรอง
3. ใช้เป็นแนวทางในการสร้างเสริมแรงงูใจให้แก่ักกีฬาฟุตบอล

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงลักษณะของแรงงูใจในักฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรของประเทศไทย โดยใช้แบบวัดแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยพัฒนาจากแบบวัดแรงงูใจภายในและภายนอกของไวส์ (Weiss's intrinsic extrinsic motivation scale)

และแปลเป็นภาษาไทยโดย พิศเจต ธีวทอง (2536, หน้า 85 - 91) เพื่อประเมินลักษณะของแรงงูใจภายในและแรงงูใจภายนอกจำนวน 30 ข้อ

2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือ นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันในกีฬานักเรียนกรมพลศึกษาแห่งประเทศไทย ประเภทอายุ 12 ปี ประเภทมัธยม ประจำปี 2546 จำนวน 24 ทีม นักกีฬาจำนวน 432 คน และในระดับสโมสรเป็นนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าแข่งขันในฟุตบอลไทยลีก ครั้งที่ 8 ประจำปี 2546 จำนวน 10 ทีม นักกีฬารวม 180 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการกำหนดแบบเจาะจงตามคุณสมบัติ ดังนี้

2.1 เลือกทีมระดับสโมสรที่มีความสามารถมากที่สุดมาจำนวน 10 ทีม และทีมระดับเยาวชนที่มีความสามารถมากที่สุดมา 10 ทีม

2.2 แต่ละทีมให้ผู้ฝึกสอนจัดเรียงลำดับความสามารถของนักฟุตบอลตัวจริงมา 1 - 11 ลำดับ และเรียงลำดับความสามารถของนักฟุตบอลตัวสำรองมา 1 - 7 ลำดับ รวมเป็นตัวจริงและตัวสำรอง 18 ลำดับ

2.3 ผู้วิจัยเลือกนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและระดับรองของแต่ละทีมโดยใช้ตำแหน่งเบอร์เซ็นต์ไทด์ที่ 75 และ 25 เป็นจุดตัด ซึ่งแต่ละทีมจะได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถระดับสูง 5 คน และระดับรอง 5 คน รวมกลุ่มตัวอย่างระดับสโมสรทั้งสิ้น 100 คน และระดับเยาวชน 100 คน รวม 200 คน

เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง นักกีฬาฟุตบอลตามแนวทางดังกล่าวเพื่อคัดเลือกรุ่นตัวอย่างที่มีความสามารถแตกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นการควบคุมความคลาดเคลื่อนเนื่องจากตัวแปรแทรกซ้อนซึ่งเกิดจากการจำแนกกลุ่มนักกีฬาที่มีความสามารถก้ำกึ่งกันออกจากกัน ซึ่งจะทำให้ผลการวิจัยที่น่าเชื่อถือมากที่สุด

3. ตัวแปรของการวิจัย

3.1 ตัวแปรต้น คือ

3.1.1 ประเภทของนักกีฬา แบ่งเป็นตัวจริงและตัวสำรอง

3.1.2 ระดับของนักกีฬา แบ่งเป็นระดับเยาวชนและระดับสโมสร

3.2 ตัวแปรตาม คือ

แรงงูใจ ซึ่งมี 4 ลักษณะคือแรงงูใจภายใน แรงงูใจภายในมากกว่าภายนอก แรงงูใจภายนอกมากกว่าภายใน และแรงงูใจภายนอก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน หมายถึง นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนกรมพลศึกษาแห่งประเทศไทย ประเภทอายุ 12 ปี ประเภทมัธยม ประจำปี 2546 ในการวิจัยครั้งนี้เลือกเฉพาะทีมที่ดีที่สุดจำนวน 10 ทีม
2. นักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร หมายถึง นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลไทย ลีก ครั้งที่ 8 ประจำปี 2546 ในการวิจัยครั้งนี้เลือกเฉพาะทีมที่ดีที่สุดจำนวน 10 ทีม
3. นักกีฬาตัวจริง หมายถึง นักกีฬาที่มีความสามารถระดับสูง โดยผู้ฝึกสอนกำหนดให้ลงทำการแข่งขันเป็น 11 คนแรก
4. นักกีฬาตัวสำรอง หมายถึง นักกีฬาที่มีความสามารถระดับรองลงมา โดยผู้ฝึกสอนไม่ได้กำหนดให้ลงทำการแข่งขันเป็น 11 คนแรก
5. แรงงูใจภายใน หมายถึง สภาพของบุคคลที่มีความต้องการและอยากจะแสดงพฤติกรรมบางสิ่งบางอย่าง ด้วยเหตุผลและความชอบของตนเอง บุคคลที่มีแรงงูใจภายในจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยความพอใจและเต็มความสามารถ ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ แบบภายใน ซึ่งหมายถึงลักษณะของแรงงูใจที่เป็นแบบภายในอย่างเดียวโดยที่ไม่ปรากฏแรงงูใจภายนอก และแรงงูใจภายในมากกว่าภายนอก หมายถึง ลักษณะของแรงงูใจที่มีส่วนผสมของแรงงูใจภายในกับแรงงูใจภายนอก แต่มีลักษณะภายในมากกว่า และการศึกษาครั้งนี้หากลักษณะของแรงงูใจเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกให้ถือว่าเป็นลักษณะแรงงูใจภายใน
6. แรงงูใจภายนอก หมายถึง สภาพของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอกทำให้มองเห็นจุดหมายหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคนนั้น ๆ ซึ่งแรงงูใจภายนอกเกิดจากแรงผลักดันจากภายนอก หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัว เช่น เงินทอง ชื่อเสียง เป็นต้น แรงงูใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคม ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการของสังคม ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ แบบภายนอก ซึ่งหมายถึงลักษณะของแรงงูใจที่เป็นแบบภายนอกอย่างเดียวโดยที่ไม่ปรากฏแรงงูใจภายใน และแรงงูใจภายนอกมากกว่าภายใน หมายถึง ลักษณะของแรงงูใจที่มีส่วนผสมของแรงงูใจภายนอกกับแรงงูใจภายใน แต่มีลักษณะภายนอกมากกว่า และการศึกษาครั้งนี้หากลักษณะของแรงงูใจเป็นแบบภายนอกมากกว่าภายในให้ถือว่าเป็นลักษณะแรงงูใจภายนอก

7. แรงจูงใจในการเล่นกีฬารายด้าน หมายถึง เหตุผลของการเลือกเล่นและทุ่มเทในการเล่นกีฬาหรือกระทำการกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่

7.1 ด้านความท้าทาย หมายถึง ความต้องการของนักกีฬาที่จะพยายามฝึกทักษะที่มีความยากและซับซ้อนขึ้น

7.2 ด้านความอยากรู้อยากเห็น หมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการที่จะพยายามฝึกทักษะที่สนใจ และมีจะตั้งคำถาม หรือข้อสงสัยในการฝึกซ้อม และค้นคว้าข้อที่ควรปรับปรุงเพื่อแก้ไขทักษะของตนเองให้พัฒนายิ่งขึ้น

7.3 ด้านความรู้แจ้ง หมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการที่จะฝึกทักษะจนเกิดความชำนาญ และพิจารณาไตร่ตรองหาแนวทางในการฝึกซ้อมรวมถึงความพยายามแก้ปัญหาการฝึกซ้อมด้วยตนเอง

7.4 ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน หมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการพิจารณาแผนการฝึกซ้อม การอภิปรายร่วมแสดงความคิดเห็นในการจัดทักษะที่จะฝึกพร้อมกับผู้ฝึกสอน

7.5 ด้านเกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการฝึกและพัฒนาทักษะของตนเองให้ใกล้เคียงหรือทัดเทียมมาตรฐานของแต่ละชนิดกีฬา โดยนำผลการฝึกซ้อมและผลการแข่งขัน มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงทักษะของตนเองให้ดีขึ้น